

Alattomos válság van. Az alattomoság történelmi méretű és az egész világra kiterjedő. A válság minden jelensége, a gerjesztéstől az elfojtásig annak a keretében történik, hogy a globalizmus rendszerében a szavak elvesztették eredeti jelentésüket. Amikor bármilyen árut, luxuscikket vagy gépet a költészeti ódái hangjaival lehet reklámozni, amikor a siker minden gaztettet igazol, amikor a legnagyobb államok igazolhatatlan népi háborúkat fogadtatnak el bérelt szócsöveikkel, voltaképp jelentésükből kiforgatott szavakkal, akkor szinte semmi különös nincs abban, hogy Magyarországot egy most már riadt és rebbenő, őrült miniszterelnök vezeti, akire ki-nevezői és tartótisztjei rásütik, hogy zseni. Az Európai Unióban senki sem törődik azzal, hogy Magyarországot egy beteges hazudozó vezeti. Holott azt is tudják, hogy nem is vezeti, mert képtelen rá, nem ért semmihez, csak a hazudozáshoz. Mindegy. Kényelmes is, ha az egyik, az unióba be-gyarmatosított országot egy báb vezeti, mert sokkal könnyebb a pénzeket kivonni és a megszállást folytatni. Gyurcsányhoz azért ragaszkodnak még egy néhány napig, esetleg hétig külső és belső tartói, mert nem vezet. Most nekik olyan ember kell, aki abszolút báb. Nem vezet, hanem csak tetszeleg a vezetésben. Betegségének egyik alapvonása az öntetszelgés.

A válság alattomosága emellett a szándékoltságban leledzik. Mert most az uralkodó és megszálló réteg legfőbb célja a teljes, mindenre kiterjedő zűrzavar. A milliárdos rablók már csak a zűrzavarban és a nemzeti összeomlásban bízhatnak. Ne legyen hitele senkinek. Se pártnak, se személynek, se intézménynek, se papnak, se tanítónak, se orvosnak, se katonának. És mindenekelőtt ne legyen hitele a magyar szónak.

A válság mélyebb és áttekinthetlenebb, mint az 1989–90-es volt. Akkor a nemzeti közép java, a népi-nemzeti értelmiség megérezte a nemzetközi helyzetből, a szovjet összeomlásból a magyarság számára kinyíló lehetőségeket és – igaz, határozott leszámolási, nagytakarítási program nélkül – élére állt a változásoknak. A másik oldal, az átmentéssel foglalatosskódó Kádár-rendszer akkor is a zűrzavarban és a hiteltelenítésben volt érdekelve, de az átalakulás és a reformok színleges vállalására is rákényszerült, és ezzel hozzájárult a békés átmenet békehangulatának szétterüléséhez. A gorbacsovi Szovjetunió akkor közölte a magyar rezsimmel, hogy leveszi róla a kezét, mentse magát, ahogy tudja. A hatalmat végül a gazdasági csőd, a gazdasági összeomlás miatt kényszerültek átadni. Most viszont a magát sikeresen átmentett, meggazdagodott, hatalombirtokos álelitről kiderült, hogy kormányképtelen. Az általa okozott gazdasági csőd, az eladósodás sokkal nagyobb, mélyebb, mint a 89-es volt. Brüsszel, New York, vagy Izrael támogatása nem elég a fennmaradáshoz. A komprádorburzsoáziának nemzeti reformjai nincsenek, csak uralmi szándékai, rablási módszerei, vaskos korrupciója és egy új – Rákosi-típusú – diktatúra bevezetésébe akar menekülni. Egyetlen fegyvere a bemocskolás, minden ellenfelét magával akarja rántani a sárba.

Most nemcsak a Gyurcsány-kormány és az MSZP–SZDSZ-tandem – óh, mikor mondtuk, hogy egyiptéjű ikrek... – bukott meg, hanem az egész 1990 utáni hazug rendszer. Az, ami most történik, több mint képtelenség. A Kossuth téren békésen tüntető tömegből kiválik egy tomboló csoport, és megostromolja a tévé egyébként eladott, külföldi tulajdonban lévő székházát, s rá egy hétre az az MTV, amely nem is burkoltan a Fideszt tette felelőssé az ostromért, fanyar szakszerűséggel, éppen csak kicsit liberáliskodva, kicsit balra húzva közvetíti a választásokat, a Fidesz elsöprő győzelmét – a felkelők győzelmét. Minden politikai nyilatkozat alatt ott van háttérben az égő székház és lángolnak a felgyújtott autók. A felkelőket a videofelvételek alapján ítélik el. Ami tegnap még valamilyen valóság volt, az ma már átkerült a virtuális térbe, politikát és ellenpolitikát csinálnak belőle. Az önkormányzati választás eredménye ott született meg a téren, az ostromban, Gyurcsány és az SZDSZ azt remélte, hogy a rémes képek, a vandalizmus

bemutatása a javára fordítja a dolgot, mert a békére dresszírozott tömeg megrémülve majd reá, a béke hivatott kommunista előadóművészeire, vagy „Bagariáira”, a béke nagy barátaira adja szavazatát, de elszámította magát. A Fidesz kitűzte a fehér zászlót, és az égő autók tüze ezen verődött vissza. A Fidesz nyert. A Fidesz most a béke és a felkelés egyszerre. De a mérkőzésnek még nincs vége.

A magyar sors még nem változott semmit. Ha a Fidesz nem érti meg, hogy nem mindössze Gyurcsányról és kormányáról, hanem az egész rendszerről van szó, akkor a magyar sors bealkonyulhat. A választási eredmény elenyészhet. Ha a bűnös, ország- kiáruló elit fenn tudja tartani a zűrzavar állapotát, be tud menekülni a csak neki jó, mindenki másnak terhes, rossz alkotmány sáncai mögé, elidegeníti a népet a kemény fellépéstől, félelmet kelt és ismét a haspártiságot fogja be szekere elé, akkor idővel megint minden elenyészik. Éppen úgy emlékezünk rá, hogy milyen szép volt, hogy egyszer 19 megyéből 19-ben jobboldali győzelem született, mint ahogy ma emlékeznek egyesek, hogy milyen szép volt a rendszerváltás, a szovjet csapatok kivonulása. Csak az felejtődik el, hogy semmi következménye nem lett. Időnként előállnak rendkívüli történelmi helyzetek, amikor a sorson változtatni, a végzetrel szembeszállni csak az utcán, csak felkelésben lehet. Most nem az a kérdés, hogy ami az utcán és a tereken történik, mennyire hajadzik az ötvenhatos forradalomra, hanem az, hogy mit ér el magának, kiket távolít el a terekre békés szándékkal, de forradalmi eltökéltséggel kivonuló tömeg. Megérzi-e, hogy most már ő az erősebb. A felkelt nép mindig éppen akkor dobant, amikor ez a felismerés megszületik benne. A tisztességes értelmiség feladata éppen az, hogy ezt a felismerést világra segítse.

Most a helyzet azt mutatja, hogy ő, a magyar nép az erősebb. A köztársaság elnöke – tetszik, nem tetszik – a felkelők oldalára állt, és elküldte a selyemzsinórt Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek, aki hazudott. Erre viszont a kormányzati kör és különösen Kuncze Gábor SZDSZ-elnök azzal vág vissza, hogy Sólyom László hamis módon lett megválasztva. Igaz, ezt akkor csak a MIÉP merte szóvá tenni – az Alkotmánybírósághoz is óvást nyújtott be, amelyet mindmáig még csak nem is tárgyaltak –, a MIÉP, amely most, amikor minden kimondott szava, előrelátása igazolódik, vereséget szenvedett. Kuncze és az SZDSZ, aki és amely viszont Sólyom csalással való megválasztásának főkolomposa volt, nem vett részt a szavazásban, szembeszállt szövetségesével, az MSZP-vel, most szintén története mélypontján van. Demszky ugyan még tart egy jól betelepített erődöt, de nem sokáig, mert sorsa Gyurcsányéhoz van kötve, és semmiképpen sem tölti ki futamidejét, a felkelés majd őt is elsodorja. Mert amikor olyan sokan bújnak el a demokrácia paravánja mögé, némelyeknek a tyúkszemét már nem takarja el, akkor ezekre a tyúkszemekre a tömeg rátapos, sőt kirángatja az illetőt a paraván mögül. Demszkynek tehát pedikűröztetnie kell...

Sólyom most erkölcsi nagyságként emelkedik ki a habokból, megint a hazudós Gyurcsányt, lemondásra szólítja fel, de a békés megoldás mellett is lándzsát tör. Békés megoldás azonban már nincs. Orbán – most kedden reggel még úgy látszik – felismerte a helyzetet, és péntekre tüntetést helyez kilátásba a Kossuth térre. Azt mondja, amit a tüntetők: addig marad, amíg Gyurcsány el nem takarodik. De ez már nemcsak ennyit jelent, hanem rend-szerváltozást jelent. Ha most Orbán nem vonul vissza, akkor a nemzeti felkelés, akár tetszik, akár nem, elkezdődött. A nép kezében nincs fegyver, nem is kell, hogy legyen, mert a végletekig meggyengült hatalom nem mer és nem is tud fegyvert használni ellene. A több százézes megmozdulások, valamint a nem kielégítő fizetés a legharciasabb kommandókból is kiölik a harci kedvet, mint azokból a zsoldoshadseregekből, amelyek nem egy haza igazságáért harcolnak. Gyurcsányért vagy Petőért, Lendvay Ildikóért senki sem fog hősi halált halni. Az elit főhazudósain már látszik, hogy

vesztésre állnak, minden szavukkal a demokráciát és az alkotmányosságot védik. De hol van itt demokrácia? Az ATV négy sajtóklubos cionistájának, Cion négy bölcsének lóg az orra.

Semmiben sem különböznek Gerő Ernőtől, aki 1956. október 23-án este a szocializmust és a szocializmus vívmányait védte a csőcselékkel szemben. Szavakkal, kifordított szavakkal már akkor is.

Természetesen a szakértői kormányt is eltemették a fejlemények. A szakértői kormány egy nagykoalíciós kormány előjátéka, kvázi alapszerződése lehetett volna. Most, a választási győzelem és a megmozdulásra kész tömeg láttán nagy visszavonulás, sőt árulás volna a szakértői kormányt felállítani. Olyan tömeg nincs, amely szakértői kormányért száll síkra, megy ki az utcára, száll szembe a rendőrséggel. Ezért ezt a kósza ötletet egyszer s mindenkorra el kell vetni.

Bizonyos azonban, hogy Brüsszel Németország után és az ausztriai választás eredménye után, amelyből könnyen lehet nagykoalíció – a szélsőségesek kihagyásával... –, Magyarországon is ezt fogja erőltetni. De nekünk nem kell nagykoalíció, mert mi még sohasem voltunk szabadok és függetlenek, és egy akármilyen módon összetákolt nagykoalíció a rossz, magyarellenes rendszer fenntartását, az erősen korlátozott függetlenséget és a gyarmatosítás és a megszállás további fenntartását jelenti. Ha netán – reméljük, ez egyszer nem! – a Fidesz erre mozdulna, ha megint megalkudna, akkor áruló, és a tömegharag, igaz, megkésve, de kegyelem nélkül úgysis elsőpri.

A magyarság egy gyönyörű szüret októberét élheti meg. Sorsdöntő napok előtt állunk. Ne is törődjünk azzal, mint művel a koalíció Gyurcsánnyal, bizalmat szavaz neki, vagy sem, mindenképpen menjünk az utcára, és döntsük el a magyar kérdést. Új alkotmány kell, alkotmányozó nemzetgyűlés, új rend, de rend, olyan világ, amelyben a gazdaság van az emberért, és nem fordítva. Családtámogatás kell, földben megkapaszkodó több tízezer sokgyermekes családdal, magyar iskola, magyar történelem. Meg kell teremtenünk a feltételeit a hosszú önnevelésnek. Gazdagságot, mihamarabbi jólétet nem ígérhet senki, de igazságosságot, méltányosságot és tisztességes, szerény, de biztos megélhetést igen. A magyarságnak, akár tetszik ez másoknak, akár nem, szociális piacgazdaság kell. Magunknak, magunkért mindent.

Most van esély, hogy Gyurcsányék október 23-át az eddiginél is zártabb körben ünnepeljék, mi pedig felszabadultan, a magunk uraiként.